

Сборник съдебна практика

Дело T-434/11

(публикувани откъси)

Europäisch-Iranische Handelsbank AG
срещу
Съвет на Европейския съюз

„Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки срещу Иран с цел предотвратяване на разпространението на ядрено оръжие — Замразяване на средства — Задължение за мотивиране — Право на защита — Право на ефективна съдебна защита — Явна грешка в преценката — Право на собственост — Пропорционалност“

Резюме — Решение на Общия съд (четвърти състав) от 6 септември 2013 г.

1. *Европейски съюз — Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки срещу Иран — Замразяване на средства на лица, образувания или структури, участващи или подкрепящи разпространението на ядрено оръжие — Правомощие на компетентните национални органи да дадат общо одобрение за определена категория операции — Липса — Правомощие на Съвета да основе на разрешени операции приемането на приложими в бъдеще ограничителни мерки — Липса — Граници — Изключителни обстоятелства*

(членове 8—10 от Регламент № 423/2007 на Съвета и членове 17—19 Регламент № 961/2010 на Съвета)

2. *Европейски съюз — Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки срещу Иран — Замразяване на средства на лица, образувания или структури, участващи или подкрепящи разпространението на ядрено оръжие — Операции, осъществени чрез посредничеството на непосочено образувание — Понятие — Условия за допустимост*

(член 7, параграфи 1—3 от Регламент № 423/2007 на Съвета и член 16, параграфи 1—3 от Регламент № 961/2010 на Съвета)

1. В областта на общата външна политика и политиката на сигурност, и по-специално на мерките срещу Иран с цел предотвратяване на разпространението на ядрено оръжие, разпоредбите на членове 8—10 от Регламент № 423/2007 относно ограничителни мерки срещу Иран, както и тези на членове 17—19 от отменилия го Регламент № 961/2010, не допускат компетентните национални органи да дадат общо одобрение за определена категория операции, за които образуванията, по отношение на които е наложена мярка за замразяване на финансовите средства, биха били освободени от задължението да искат разрешение за всеки конкретен случай.

Такова разрешение, предоставяно за всеки конкретен случай от компетентен национален орган, удостоверява законосъобразността на разрешената операция с оглед, според случая, на единия или на другия регламент. Ето защо Съветът не би могъл освен при изключителни обстоятелства, наличието на които би следвало да докаже, да основе приемането на приложими в бъдеще ограничителни мерки на операции, разрешени, според случая, на посочените по-горе разпоредби от тези регламенти. При липсата обаче на разрешение за всеки конкретен случай, наличието само на общо одобрение не може да обвърже Съвета.

Общата структура на тези регламенти подкрепя посочения анализ на текста. Всъщност предвид мястото им в регламентите разглежданите разпоредби се явяват смекчаване на принципа на замразяване на финансови средства. Накрая, тълкуването, предложено въз основа на текстовия и контекстуален анализ, е съвместимо с преследваната от регламентите цел, а именно волята да се предотврати ядреното разпространение, и по-общо да се поддържат мирът и международната сигурност, като се има предвид сериозността на породената от ядреното разпространение опасност.

(вж. точки 128—131)

2. В областта на общата външна политика и политиката на сигурност, и по-специално на мерките срещу Иран с цел предотвратяване на разпространението на ядрено оръжие, от разпоредбите, общата структура и целта, преследвана с Регламент № 423/2007 относно ограничителни мерки срещу Иран и с отменилия го Регламент № 961/2010, следва, че операциите, осъществени чрез посредничеството на непосочено образувание, за да уреди задължения или да извърши плащания за сметка на посочено образувание, не са автоматично незаконосъобразни и че за да се гарантира полезното действие на член 7 от Регламент № 423/2007 и на член 16 от Регламент № 961/2010, съответните образувания трябва да се уверят в законосъобразността на такива операции, като поискат евентуално разрешенията от компетентните национални органи.

Всъщност, първо, от една страна, разпоредбите на член 7, параграфи 1—3 от Регламент № 423/2007 и на член 16, параграфи 1—3 от Регламент № 961/2010 представляват забранителна мярка, чието нарушение само по себе си може да бъде самостоятелно основание за налагането на санкции, включително наказателни, съгласно приложимото национално право. Впрочем, когато в член 7, параграф 4 от Регламент № 423/2007 и в член 16, параграф 4 от Регламент № 961/2010 споменава дейностите, чиито предмет или чиито последици представляват пряко или косвено „заобикаляне“ на забраната по параграфи 1—3 от посочените разпоредби, законодателят на Съюза има предвид дейностите, които имат за цел или резултат несъобразяване с посочената забрана. Кумулативните интелектуален и волеви елемент, посочени в тези разпоредби, са налице, когато лицето, което участва в някоя от посочените в тези разпоредби дейности, се стреми пряко към заобикалянето на забраната като предмет на неговата дейност или като пряка или непряка последица от нея. Те са налице и когато съответното лице предвижда като възможност участието му в тази дейност да има такъв предмет или такива последици и допуска това. Следователно операции, осъществени чрез посредничеството на непосочено образувание, могат да нарушат забраната, установена съответно в член 7, параграф 4 от Регламент № 423/2007 и в член 16, параграф 4 от Регламент № 961/2010, ако имат за цел осъществяването на финансови операции от интерес за посочено образувание, и образуванията, участващи в такава операция, искат реално постигането на тази цел или резултат и допускат такава възможност. От друга страна, от прочита а *contrario* на член 21 от Регламент № 961/2010 — който няма съответстващ на него текст в Регламент № 423/2007 — следва, че прехвърлянията на финансови средства към и от иранско лице, образувание или структура, в това число и непосочено иранско лице, образувание или структура, по принцип могат да бъдат осъществени, ако условията по споменатия член 21 са изпълнени. Следователно член 21 от Регламент № 961/2010 представлява смекчаване на

принципа на замразяване на финансови средства. При все това обаче прехвърлянията на финансови средства, които могат да се осъществят в съответствие с член 21, не позволяват заобикаляне на забраната по член 16, параграф 4 от Регламент № 961/2010.

Второ, член 11а, параграф 1, буква а) от Регламент № 423/2007 налага на финансовите и кредитните институции, попадащи в приложното поле на член 18 от Регламент № 423/2007, да проявяват постоянна бдителност по отношение на движението по сметките в отношенията си с финансовите и кредитните институции по параграф 2 от същия член 11а, а именно в частност с финансовите и кредитните институции със седалище в Иран. Член 23, параграф 1, буква а) от Регламент № 961/2010 налага сходно задължение за постоянна бдителност на финансовите и кредитните институции, които попадат в обхвата на член 39 от същия регламент. Следователно полезното действие на разпоредбите на членове 7—10 от Регламент № 423/2007, във връзка с членове 16—19 и 21 от Регламент № 961/2010, би било засегнато, ако непосочено образувание може свободно да осъществява операции чрез посредничеството на друго непосочено образувание, за да уреди задължения или да извърши плащания за сметка на посочено образувание. Следователно непосочените образувания винаги трябва да се уверяват в законосъобразността на такива операции, като изискват евентуално разрешенията за тях от компетентния национален орган.

(вж. точки 133—136, 138—141, 150 и 154)